

Végleg elnémul a léleklarang

– Néhány éven belül parkosított emlékhelyé válik a magyarkanizsai kistemető –

A kistemető harangja már most is néma. Akkor sem szólalhatna meg, ha akarna, mert valakinek kellett a harangkötél. A harang ott függ szóttanul a harangláb tetején, és legfeljebb olykor kondul meg csendesen, ha egy-egy erősebb széllokés felriasztja kényszerű tétlenségéből. Tulajdonképpen nincs is miért megszólalnia, hiszen ebbe a kis katolikus temetőbe kerek 31 esztendeje nem temettek senkit. Legfeljebb akkor tudna jó szolgálatot tenni hangjával, amikor az ott nyugvókra emlékezünk és értük imádkozunk, mint ahogyan vasárnap, november 2-án, Halottak napjának délelőttjén is volt. A harang azonban ekkor is néma szemléelője maradt a körötte zajló kegyeleti eseményeknek.

Az önkormányzat tavasszal és ilyenkor ősszel, Mindenszentek előtt, rendbe teszi a területet, levágatja a hatalmasra nőtt gazt. Ekkor látszik csak igazán, mennyi sírhely, mennyi kereszt őrzi még itt őseink emlékét, a melléjük rakott friss virágok pedig arról tanúskodnak, hogy eltemetett szeretteikre még ma is gondolnak hozzátartozóik. Lehet, nem rendszeresen, de legalább évente egyszer, Halottak napján.

Vasárnap mintegy húszan gyűltek össze az egyházi megemlékezésre. A verőfényes őszi délelőtt néma csendjét – harang híján – csak **Zapletán Géza** esperes plébános imája és a kántor éneke törte meg, aminek az egybegyűlt emlékezők halk mormogása adott áhítattal tömjénzett nyomatékot.

Ahogy tekintetemmel végigpásztáztam a kusza összevisszaságban álló keresztteken és sírokon, számukat még vagy 250-300-ra becsültem. Akadt közöttük összedőlő síremlék, letisztított, rendbe hozott kereszt, de néhány, talán évekkel ezelőtt felújított síremlék is. A kereszttek többsége körül már eltűnt a sírhalom, csak maga az ötven vagy száz évvel ezelőtt készült kereszt mutatja, hogy ott nyugszik valaki. Legalább egyharmadánál pompáztak az ünnepre lerakott virágcsokrok.

A majdnem két hektáryi kistemető – mert mi csak így ismerjük – az önkormányzat tulajdonában van, üzemeltetője nincs. Az utolsó elhunytat 1983-ban helyezték itt örök nyugalomra. Gyakran úgy ellepi a gaz, hogy csak a legmagasabb síremlékek látszanak ki belőle, olykor felelőtlen polgártársaink a háztartási hulladékot is ide hordják. A városnak gondot jelent a fenntartása, ezért már korábban a kistemető megszüntetése mellett döntött.

– Gondot jelent, mert gazdátlan és egyre fogynak az itt nyugvók hozzátartozói is, akik legalább saját szeretteik sírjára, keresztjére gondot viselnének. A még álló kereszttek, sírok és síremlékek összevisszasága miatt nem tudjuk géppel kaszálatni a területet, ezért is döntött már évtizedekkel ezelőtt a város vezetése, hogy a kistemetőben leállítja a temetkezést és idővel meg is szünteti azt – mondta el a vasárnapi egyházi megemlékezésen **Berec Sándor**, a Köz-ségi Tanács kommunális ügyekkel és környezetvédelemmel megbízott tagja. – Kataszterileg ez a terület még mindig temetkezési hely, a törvény értelmében azonban temető csak akkor lehetne, ha megválnának hozzá a szükséges kísérő objektumok is, amik itt nincsenek. Ennek okán úgy tervezzük, hogy lassan megkezdjük a párbeszédet az itt nyugvók hozzátartozóival valamint a katolikus egyház helyi képviselőivel, hogy olyan végleges döntést tudjunk meghozni a kistemető sorsát illetően, ami mindhárom fél számára elfogadható és főleg nem kegyeletsértő. A mi elképzelésünk az, hogy a harangláb körül kialakítunk egy parkosított sírkertet, egyféle emlékhelyet, amelybe azoknak az elhunytaknak a keresztjeit helyezük át, akiknek a hozzátartozói ezt akarják és jóváhagyják. Igyekezünk felkutatni minden hozzátartozót, ami nagy munka lesz, de a tömegtájékoztatói eszközökön és lakossági fórumokon keresztül, vagy ha ismerjük a hozzátartozók hollétét, akár személyes kapcsolatfelvétel útján is, kikérjük a szeretteik emlékét őrző, sírjaikat rendszeresen látogatók véleményét. Menet közben folyamatosan rendezzük a területet. Először is bekerítjük az egészet, majd megkezdjük a fásítását. Első nekifutásra két-három fasorban mintegy 150 facsemetét tervezünk kiültetni.

Az egyházi szertartás után Zapletán Géza esperes plébánosnak is kikértük véleményét.

– Tudok az elképzelésekről, elfogadhatónak is tartom, hiszen jelen pillanatban az egyház sem tudna jobb vagy okosabb megoldást találni. Jómagam úgy gondolom, hogy ebben a temetőben még legalább 70-80, de akár száz olyan sírhely is van, amelyet a hozzátartozók bizonyos rendszerességgel meglátogatnak. Az azonban nagyon fontos, hogy bármilyen megoldáshoz is folyamodnak az illetékesek, azt alapos és folyamatos konzultációknak kell megelőzniük, végső döntés csak az érintettek teljes körű egyetértésével születhet.

Néhány év múlva a kistemető történelem lesz. Egy hely, amelyre csak emlékezünk majd, de ahol azoknak, akiknek szerettei ebben a temetőben leltek végső nyugalomra, módjukban áll a jövőben is méltó helyen, méltó körülmények között és méltó módon, kegyelettel és virággal adózni emléküknak.

Bödő Sándor